

refinada escriptora gironina, que amb el seu darrer llibre ha aconseguit el que pretenia: tocar el cor dels qui se'l llegeixin. Invito els lectors que decideixin llegir l'obra de saber reconèixer el mèrit de la iniciativa d'Agustina Reixach i la lucidesa amb què ha sabut dur-la a terme.

Antoni Coll Casals

Poesia d'imatges

MORENTE, Imma

No em miris als ulls en la foscor.

Argentona, 2004.

70 pàgines.

Com ja ens advertien els antics, un poema ha d'anar lligat necessàriament a una emoció, a un sentiment, per petit que pugui semblar. La poesia, ja sigui contemplativa, de circumstàncies o d'evocació, no ha d'oblidar mai d'emocionar el lector, àvid molt sovint de coneixement, però sempre, i avui encara més, necessitat de sentiments. L'obra d'Imma Morente, si alguna cosa traspua és precisament un seguit d'emocions íntimes, però alhora compartides per tot ésser humà. No es tracta de sentiments explícits, declarats a viva veu, sinó que se'ns presenten amagats darrere d'imatges suggeridores, on la interpretació recull un ventall de possibilitats diferents per a cada lector, que podrà escollir segons el seu interès o estat d'ànim.

L'evocació, el somni, l'amor, però també l'erotisme, el silenci o la soledat, fins i tot els apunts paisatgístics, tot plegat està al servei de la poetessa gironina que decideix convertir-ho tot en un reflex dels seus sentiments més íntims.

La poesia de l'escriptora gironina, contràriament al que es podria pensar per la descripció feta fins al moment, no esdevé carrinclona. Els versos, molt sovint breus, neixen de la imperiosa necessitat d'expressar-se, de buscar la sortida de tot allò acumulat per la vivència diària. Aquesta evocació del passat, però també d'un present immediat, és realitzada

a través de múltiples antítesis, unions de contraris, propis de la vida quotidiana, que afavoreixen l'ambigüitat d'allò que s'expressa i alhora aporten un grau més elevat de suggestió.

El poemari se'ns presenta dividit en quatre seccions unides per la força de les múltiples imatges, però amb uns temes variats. La primera secció tracta de la soledat, del pas del temps i del silenci, en una contínua recerca d'un mateix, de l'essència de la nostra vida simbolitzada amb l'aigua, la vida que no podem impedir que s'escoli. L'amor conjugal domina la segona secció, on la veu poètica es veu reflectida en l'altre: «En l'aire trobo el teu alè, / i m'omple els pulmons de brisa». En la tercera part del llibre pren protagonisme l'evocació de la infantesa a través del somni, però també dels anys recordats. Finalment, la quarta secció deixa lloc a la naturalesa com a reflex dels sentiments. El llibre acaba amb un seguit d'il·lustracions del pintor gironí Enric Ensens i Gironella, totes amb un poema de l'autora.

Imma Morente ens ofereix una poesia plena d'imatges, on el lector trobarà un ampli camí per interpretar, on potser acabarà perdut, però que, de ben segur, en sortirà amb un bon gust de boca.

Albert Carol Bruguera